

ולדימיר מאיאקובסקי

המקרה הבלתי־יאמן שאירע לוולדימיר מאיאקובסקי במושבת הקיט

(פושקינר, הר "כריש", בית הקיט של רומיינצב,
27 וורסטאות ממסילת הרכבת היארוסלאבית)

בְּקֹ"ל שְׁמֵשׁוֹת דִּלְקָה שְׁקִיעָה
תְּמוּזָה זֶב הַקִּיץ,
הַחֶם נוֹל,
פֶּה חֶם הִיָּה
מַחוּץ לְבֵית הַקִּיט.
גְּבִנוֹן תֵּל 'פּוֹשְׁקִינֹו' נִקְפַּל
עַל הַר 'כְּרִישׁ' כְּקֶמֶט
וּלְמַרְגְּלוֹתָיו הַכֶּפֶר –
קִלְפֹת גִּגּוֹת עֵקֶמֶת.
וּבְיַרְכְּתֵי הַכֶּפֶר, נִפְעַר
הַחֹר וְאֵל הַפֶּתַח,
הַשֶּׁמֶשׁ סָרְהוּא לְמַתְפָּר
לְאֵט אוֹלָם לְבִטָּח.
וּלְמַתְחַרֶת
הוּא שׁוֹב
נוֹל
בְּאֶדָם עַל הַחֶלֶד.
יוֹם בְּיוֹמוֹ
כֹּל זֶה הַחַל
לְזָרַע
בִּי
רְבִיחָרֵד.

וְכִּי פִתְאוּם, בְּסֶפֶק יָדֵי,
 בְּכַעַס מְלֵא הַחֶפֶן,
 קָרָאתִי אֶל הַשָּׁמַשׁ:
 "יָדֵי,
 לְהִסְתוֹכֵב בְּתַפְתִּי"
 צָעַקְתִּי לוֹ:
 "בְּטֹלֶן הוֹלֵל!
 בְּתַפְנוּקִים הִרְבִּיתִי,
 וְאֵלֹו כָּאֵן – לֹא יוֹם לֹא לַיִל
 שָׁב וּכְרִזוֹת שֶׁרִבֵּטָה!"*
 צָעַקְתִּי לוֹ:
 "עֲצֹר, הַמֶּתֶן
 זְהַב־מִצַּח, וְהִסְכַּתְנָא
 בְּמִקּוּם
 לְהִתְהַלֵּךְ בְּטֵל,
 בּוֹא שְׁתֵּה אֶתִּי
 כּוֹס תֵּה כָּאֵן!
 אֶךְ מֵה עוֹלְלֵתִי!
 זֶה סוֹפִי!
 בְּנִהוּר פְּסֻעִיו בְּזֻלָּה,
 וְאוֹוִיִּי הַנִּכְסָפִים,
 הַשָּׁמַשׁ בָּא בְּשֻׁלְחָה.
 כְּדֵי לְהִסְתִּיר אֶת הַחֶשֶׁשׁ –
 אֲנִי נְסוּג אַחֲרֶיהָ,
 וּכְבֹר עֵינָיו בְּגֵן מִמֶּשׁ,
 בְּשִׁבִיל, לְכָל הָאָרֶץ.
 מִכָּל חֲלוֹן וְסִדְק־קִיר,
 הַשָּׁמַשׁ מִשְׁתוֹחַח,
 קָרַס;

* החל מסתיו 1919 עסק מאיאקובסקי בעיצוב כרזות תעמולה עבור סוכנות הטלגרף הרוסית.

אַת הַנְּשִׁימָה הַסְּדִיר,
 וּבְקוֹל עֶבֶה שׁוֹחֵחַ:
 "הֵן מַעֲרָשֵׁי הַמַּרְטֹט
 לְרֵאשׁוֹנָה רְחֻקָתִי.
 קְרֵאתָ לִי?
 תָּבִיא כּוֹס תֵּה!
 תָּבִיא, פִּיטֹן, מְרַקְחַת!"
 וּמַעֲיִנֵי הַדְּמַע סָר –
 הִלְהֵט מִשְׁגָּע,
 אַף אֶאֱחֹז בְּסַמּוֹכָר:
 "שִׁבְנָא!"
 וְהִתְרַגַּע.
 שָׂד שָׁם בְּפִי אֶת הַחֲצָפָה,
 לְצַעֵק לוֹ, –
 נְבוֹכוֹתִי,
 וּבְיִשְׁבֵי עַל הַסְּפָה,
 צְפִיתִי לְתַסְבֵּכַת!
 אַף מִהַשְׁמֵשׁ מִן אוֹרָה
 זָלְגָה
 וּמִן שׁוֹמֵשֶׁכֶּל, –
 יוֹשֵׁב אֶתּוֹ,
 בְּלִי הַכָּרָה
 וְהַשְׁיִיחָה נְמֻסְכַת;
 עַל כֶּף וְכֶף
 עַל הָא וְדָא
 "הַעֲבוּדָה נְרַפְּשֵׁת",
 וְהוּא עוֹנָה לִי:
 "אַל תְּדַאג,
 הַבֵּט בְּכֹל בְּפֶשֶׁט!
 וְלִי, אֶתָּה חוֹשֵׁב,
 זֶה קַל
 לְזוֹהַר

מלא הקרננים ?
צועד אני
זוהר וכל
באלה העינים !
פטפטנו כך
עד אפלה
כלומר, עדי לילאמש
וטוי שיחנו התעלה
אל גבה פני השמש.
ובחבתי
הלהוטה,
אטפח לו על השכם.
ואלו הוא :
"אני, אתה,
כמו מאותו הרחם !

גלך, פיטן,
גזר,
נשיר,
אל ארץ מתרבת.
אני בזהרי אאיר,
אתה –
בזיו שיריך".
קירות הצל,
תפיסות הליל
קרסו מול עז הפרץ.
שירים ואור, ערבול הולל –
האר במלא המרץ.
אם סר פחו
מהתרוצץ
בבוא
שנה נתעבת,

אָנִי
לְפֶתַע מִתְנַוֵּץ
וְשׁוֹב אוֹרָה נוֹתְבָת.
לְזֹהַר תְּמִיד
וּבְכָל מִצָּב,
לְהִתְבַּהֵק
עַד כְּמֶשׁ,
זוֹ הַסִּסְמָא, זֶה הַמִּצָּע –
שְׁלִי
וְשֶׁל הַשְּׂמֶשׁ !

(1920)

(מרוסית: טינו מושקוביץ)